

Incidenční spory

Ustanovení § 159 odst. 3 a 4 insolvenčního zákona je třeba aplikovat též pro řízení o žalobě na obnovu incidenčního sporu jako mimořádného opravného prostředku.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 ICdo 52/2021-331 ze dne 30.6.2023)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobkyně H. L., narozené XY, bytem XY, zastoupené Mgr. Bc. R.V., advokátem, se sídlem v K.V., proti žalovaným 1/ AP insolvence, v. o. s., se sídlem v P., jako insolvenčnímu správci žalobkyně, a 2/ H. O., narozené XY, bytem XY, oběma zastoupeným Mgr. V.Š., advokátem, se sídlem v P., o neplatnost kupní smlouvy, o žalobě žalobkyně na obnovu řízení, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 152 ICm XY, jako incidenční spor v insolvenční věci žalobkyně, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. KSPL 52 INS XY, o dovolání žalobkyně proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 22. února 2021, č. j. 152 ICm XY, 104 VSPH XY (KSPL 52 INS XY), tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 18. února 2016, č. j. 152 ICm XY, Krajský soud v Plzni (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Zamítl žalobu, jíž se žalobkyně (H. L.) domáhala určení neplatnosti kupní smlouvy, kterou uzavřel dne 28. července 2015 první žalovaný (AP insolvence, v. o. s.) jako prodávající s druhou žalovanou (H. O.) jako kupující (bod I. výroku).

[2] Uložil žalobkyni zaplatit na náhradě nákladů řízení prvnímu žalovanému částku 8 349 Kč a druhé žalované částku 8 349 Kč (bod II. a III. výroku).

2. K odvolání žalobkyně Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 26. ledna 2017, č. j. 152 ICm XY, 101 VSPH XY (KSPL 52 INS XY):

[1] Potvrdil rozsudek insolvenčního soudu (první výrok).

[2] Uložil žalobkyni zaplatit žalovaným na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 12 094 Kč (druhý výrok).

3. Dovolání žalobkyně proti rozsudku odvolacího soudu zamítl Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 29. srpna 2019, č. j. 29 ICdo 154/2017-203, proti němuž žalobkyně podanou ústavní stížnost Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 7. ledna 2020, sp. zn. I. ÚS 3807/19.

4. Usnesením ze dne 22. září 2020, č. j. 152 ICm XY, ve znění usnesení ze dne 12. října 2020, č. j. 152 ICm XY, insolvenční soud:

[3] Zamítl žalobu, jíž se žalobkyně domáhala obnovy řízení vedeného u insolvenčního soudu pod sp. zn. 152 ICm XY (bod I. výroku).

[4] Uložil žalobkyni zaplatit na náhradě nákladů řízení prvnímu žalovanému částku 7 477,80 Kč a druhé žalované částku 11 591,80 Kč (bod II. výroku).

5. Insolvenční soud – vycházejí z ustanovení § 228 odst. 1, § 232 odst. 2 a § 233 odst. 1 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) – dospěl k těmto závěrům:

6. Žalobu na obnovu řízení žalobkyně založila na tvrzení, že kupní smlouva, jejíž neplatnosti se dovolávala, byla uzavřena v rozporu s ustanovením § 283 odst. 2 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), neboť „v současné chvíli zde není pravomocné rozhodnutí soudu o prohlášení konkursu na majetek žalobkyně“.

7. Žalobkyně uplatnila jako důvody pro povolení obnovy řízení usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. ledna 2020, č. j. 27 ICdo 135/2018-90, a „budoucí rozhodnutí“, které bude vydáno na základě usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. ledna 2020 v řízení vedeném pod sp. zn. 152 ICm XY. V podání ze dne 3. srpna 2020 žalobkyně označila jako „budoucí rozhodnutí“ usnesení insolvenčního soudu ze dne 2. dubna 2020, č. j. 152 ICm XY.

8. Usnesením ze dne 11. ledna 2018, č. j. 152 ICm XY, insolvenční soud zamítl žalobu pro zmatečnost. K odvolání žalobkyně Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 25. června 2018, č. j. 152 ICm XY, 104 VSPH XY (KSPL 52 INS XY), usnesení insolvenčního soudu potvrdil. Obě tato rozhodnutí (insolvenčního soudu i odvolacího soudu) zrušil Nejvyšší soud usnesením ze dne 29. ledna 2020, č. j. 27 ICdo 135/2018-90, a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

9. Žaloba na obnovu směřující proti usnesení insolvenčního soudu ze dne 2. dubna 2020, č. j. 152 ICm XY, byla podána opožděně, neboť usnesení nabylo právní moci dne 22. dubna 2020 a objektivní tříletá lhůta k podání žaloby skončila 13. března 2020.

10. Zrušující usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. ledna 2020, č. j. 27 ICdo 135/2018-90, „neodklidilo“ pravomocné rozhodnutí soudu o prohlášení konkursu na majetek žalobkyně. K tomu došlo až rozhodnutím insolvenčního soudu ze dne 2. dubna 2020, č. j. 152 ICm XY. Rozhodnutí Nejvyššího soudu tedy nemůže být důvodem pro povolení obnovy řízení, a to bez ohledu na to, že jím byl zahájen proces směřující ke zrušení pravomocného usnesení soudů o prohlášení konkursu na majetek žalobkyně.

11. K odvolání žalobkyně Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným usnesením:

[1] Zrušil usnesení insolvenčního soudu a řízení zastavil (první výrok).

[2] Určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů (druhý výrok).

12. Odvolací soud – vycházejí z ustanovení § 159 insolvenčního zákona – dospěl po přezkoumání napadeného usnesení k následujícím závěrům:

13. V incidenčním sporu o platnost smlouvy, kterou došlo ke zpeněžení majetkové podstaty prodejem mimo dražbu (§ 159 odst. 1 písm. f/ insolvenčního zákona), lze pokračovat i po skončení insolvenčního řízení jen v případě zrušení konkursu podle § 308 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona nebo v případě rozhodnutí, jímž insolvenční soud vezme na vědomí splnění reorganizačního plánu, anebo rozhodnutí, jímž insolvenční soud vezme na vědomí splnění oddlužení (§ 159 odst. 4 insolvenčního zákona).

14. Usnesením ze dne 4. listopadu 2020, č. j. KSPL 52 INS XY, insolvenční soud insolvenční řízení vedené na majetek žalobkyně zastavil podle § 130 odst. 1 insolvenčního zákona, když insolvenční

navrhovatel vzal insolvenční návrh zpět. Odvolání žalobkyně proti usnesení o zastavení řízení odvolací soud odmítl usnesením ze dne 10. února 2021, č. j. 1 VSPH XY, které bylo zveřejněno v insolvenčním rejstříku dne 11. února 2021.

15. Insolvenční řízení skončilo jiným způsobem, než je uvedeno v § 159 odst. 4 insolvenčního zákona (bylo zastaveno). Ve sporu o platnost smlouvy, kterou došlo ke zpeněžení majetkové podstaty prodejem mimo dražbu, nelze dále pokračovat (§ 159 odst. 3 insolvenčního zákona). Uvedené platí nejen pro řízení před soudem prvního stupně, ale též pro řízení o opravných prostředcích.

16. Dnem 11. února 2021 pominuly veškeré účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení; v době rozhodování odvolacího soudu není žádného zákonného podkladu pro další vedení řízení o žalobě na obnovu řízení a toto řízení je třeba zastavit z důvodu neodstranitelného nedostatku podmínky řízení (§ 159 odst. 3 insolvenčního zákona a § 104 odst. 1 o. s. ř.).

17. Proti usnesení odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, v němž namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

18. Přípustnost dovolání vymezuje dovolatelka argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu řešena. Konkrétně jde o otázku, zda při výkladu ustanovení § 159 odst. 3 a 4 insolvenčního zákona je rozhodující procesní forma rozhodnutí, kterým bylo insolvenčního řízení skončeno, nebo důsledky, které insolvenční řízení vyvolalo.

19. Dovolatelka je názoru, že odvolací soud aplikoval ustanovení § 159 odst. 3 a 4 insolvenčního zákona formalisticky a neřešil souvislosti celého řízení. V dané věci je nutno přihlédnout k tomu, že insolvenční řízení bylo zastaveno poté, co byl nezákonně zjištěn úpadek dovolatelky (insolvenční soud chybně vyznačil právní moc usnesení o úpadku) a došlo ke zpeněžení jejího „podstatného“ majetku. S odkazem na důvodovou zprávu k § 159 odst. 3 a 4 insolvenčního zákona uvádí, že i po skončení insolvenčního řízení vedeného na její majetek má dokončení incidenčního sporu o určení neplatnosti kupní smlouvy zásadní význam pro její právní postavení.

20. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

21. Dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř. (když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., vypočtených v § 238 o. s. ř.) pro posouzení dovolatelkou předestřené problematiky výkladu ustanovení § 159 odst. 3 a 4 insolvenčního zákona, která nebyla v daných skutkových souvislostech dovolacím soudem dosud řešena.

22. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

23. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

24. Z ustanovení § 159 odst. 1 písm. f) insolvenčního zákona plyne, že incidenčními spory jsou spory o platnost smluv, kterými došlo ke zpeněžení majetkové podstaty prodejem mimo dražbu.

Podle ustanovení § 159 odst. 3 insolvenčního zákona platí, že není-li dále stanoveno jinak, v incidenčních sporech nelze pokračovat po skončení insolvenčního řízení.

Dle ustanovení § 159 odst. 4 insolvenčního zákona lze v incidenčních sporech podle odstavce 1 písm. a/ až c/ a e/ až g/ pokračovat po skončení insolvenčního řízení zrušením konkursu podle § 308 odst. 1 písm. c/ nebo rozhodnutím, jímž insolvenční soud vezme na vědomí splnění reorganizačního plánu, anebo rozhodnutím, jímž insolvenční soud vezme na vědomí splnění oddlužení. Incidenční spory podle odstavce 1 písm. a/ se v takovém případě považují za spory o určení pravosti, výše nebo pořadí přihlášených pohledávek pro dobu, po kterou trvalo insolvenční řízení, a incidenční spory podle odstavce 1 písm. b/, s výjimkou sporů o vydání výtěžku zpeněžení podle § 225 odst. 5, za spory o určení, zda věc, právo, pohledávka nebo jiná majetková hodnota náležela do majetkové podstaty dlužníka ke dni skončení insolvenčního řízení.

25. Uvedená ustanovení byla do insolvenčního zákona včleněna zákonem č. [294/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. [312/2006](#) Sb., o insolvenčních správcích, účinným od 1. ledna 2014, a později nedoznala změn. S přihlédnutím k článku II (Přechodné ustanovení) zákona č. [294/2013](#) Sb. se zákon č. [182/2006](#) Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, uplatní i pro insolvenční řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

26. Nejvyšší soud především uvádí, že jako východiska, na nichž spočívá i jeho rozhodovací činnost, přejímá závěry formulované k výkladu právních norem Ústavním soudem již ve stanovisku jeho pléna ze dne 21. května 1996, sp. zn. Pl. ÚS-st.-1/96, uveřejněném pod číslem 9/1997 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu. Tam Ústavní soud vysvětlil, že vázanost soudu zákonem neznamena bezpodmínečně nutnost doslovného výkladu aplikovaného ustanovení, nýbrž zároveň vázanost smyslem a účelem zákona. V případě konfliktu mezi doslovným zněním zákona a jeho smyslem a účelem je důležité stanovit podmínky priority výkladu e ratione legis před výkladem jazykovým, podmínky, jež by měly představovat bariéru možné libovůle při aplikaci práva. Tamtéž Ústavní soud dodal, že smysl a účel zákona lze dovodit především z autentických dokumentů vypovídajících o vůli a záměrech zákonodárce, mezi něž patří důvodová zpráva k návrhu zákona (uvědomuje si skutečnost, že ze souhlasu zákonodárce s osnovou návrhu lze pouze presumovat i jeho souhlas s jejími důvody) a dále z argumentace přednesené v rozpravě při přijímání návrhu zákona. Smysl a účel zákona lze dále dovodit z pramenů práva. Při aplikaci právního ustanovení je nutno prvotně vycházet z jeho doslovného znění. Pouze za podmínky jeho nejasnosti a nesrozumitelnosti (umožňující např. více interpretací), jakož i rozporu doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není jakákoliv pochybnost, lze upřednostnit výklad e ratione legis před výkladem jazykovým. Srov. shodně např. též důvody rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 15. října 2008, sp. zn. 31 Odo 495/2006, uveřejněného pod číslem 45/2009 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 8. září 2010, sp. zn. 31 Cdo 1693/2008, uveřejněného pod číslem 34/2011 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. března 2011, sp. zn. 31 Cdo 4545/2008, uveřejněného pod číslem 84/2011 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, a rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. října 2013, sp. zn. 31 Cdo 3881/2009, uveřejněného pod číslem 10/2014 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek.

27. Smysl úpravy § 159 insolvenčního zákona ozřejmuje důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona č. [294/2013](#) Sb., který projednávala Poslanecká Sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 6. volebním období (2010-2013) jako tisk č. 929/0, ve své Zvláštní části [K bodům 80 až 83 (§ 159 a § 160)], takto:

„Z veřejné konzultace se podává potřeba zpřesnit taxativní výčet incidenčních sporů v ustanovení § 159 odst. 1 insolvenčního zákona. Nová ustanovení § 159 odst. 1 písm. f/ a g/ insolvenčního zákona přitom nejsou rozšířením stávajícího počtu incidenčních sporů, nýbrž pojmenováním těch sporů, jež insolvenční zákon označil jako incidenční v dalším svém obsahu (srov. § 231 odst. 2 a § 289 odst. 3 insolvenčního zákona). Praxe si též vyžádala výslovné řešení otázky, zda incidenční spory mají (mohou) trvat i po skončení insolvenčního řízení, která se jeví navýsost praktickou zejména při sanačním způsobu řešení dlužníkovy úpadku (reorganizace, oddlužení). V těchto případech se jeví účelným dokončit i ty (nepravomocně) neukončené incidenční spory, jejichž přetrvání v právu konkursním dřívější praxe ani teorie nepřipouštěla (srov. k tomu stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. června 2007, Opjn 8/2006, uveřejněné pod číslem 74/2007 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

Jako pravidlo (z něž se následně činí výjimky) se v § 159 odst. 3 insolvenčního zákona navrhuje zakotvit, že v incidenčních sporech zásadně nelze pokračovat po skončení insolvenčního řízení, jímž byly vyvolány (k tomu není důvod zejména tam, kde se ruší konkurs na majetek dlužníka, aniž došlo k naplnění účelu insolvenčního řízení nebo tam, kde se vydává rozhodnutí podle § 158 insolvenčního zákona). V textu § 159 odst. 4 insolvenčního zákona se upravují výjimky z pravidla podle odstavce 3 opodstatněné tím, že dokončení incidenčních sporů může mít význam pro postavení jejich účastníků i po skončení insolvenčního řízení. Přitom se ovšem pro spory, jež se typově prosazují ve formě závislé na chodu insolvenčního řízení, modifikuje (zákonem) jejich předmět (tak, aby bylo zjevné, že dosažený výsledek se váže k otázkám řešeným pro již skončené insolvenční řízení)“.

28. Pro posouzení důvodnosti dovolání je podstatné, že v průběhu řízení o odvolání žalobkyně (dovatelky) proti rozhodnutí insolvenčního soudu o její žalobě na obnovu řízení o neplatnost kupní smlouvy (incidenčního sporu dle § 159 odst. 1 písm. f/ insolvenčního zákona) bylo insolvenční řízení vedené na majetek žalobkyně (dovatelky) pravomocně zastaveno (11. února 2021) z důvodu zpětvzetí insolvenčního návrhu insolvenčním návrhovatelem.

29. Ve výše ustaveném právním rámci a v situaci vymezené popsány procesními úkony účastníků insolvenčního řízení a insolvenčního soudu se Nejvyšší soud ztotožňuje s názorem odvolacího soudu, že v dané věci nelze v řízení pokračovat, neboť insolvenční řízení vedené na majetek dovatelky skončilo jiným rozhodnutím insolvenčního soudu než definovaným v ustanovení § 159 odst. 4 insolvenčního zákona.

30. Podle přesvědčení Nejvyššího soudu jazykový výklad § 159 odst. 4 insolvenčního zákona je jednoznačný a nevzbuzuje žádné pochybnosti. Rozhodnutí insolvenčního soudu o zastavení insolvenčního řízení (§ 130 odst. 1 insolvenčního zákona) ve výčtu rozhodnutí insolvenčního soudu vymezeném v § 159 odst. 4 insolvenčního zákona uvedeno není.

31. K polemice dovatelky na téma přednosti teleologického výkladu (výkladu e ratione legis) před jazykovým výkladem ustanovení § 159 odst. 4 insolvenčního zákona Nejvyšší soud uvádí následující.

32. Jak je uvedeno výše (viz odst. 26), výklad e ratione legis lze upřednostnit před výkladem jazykovým pouze za podmínky nejasnosti a nesrozumitelnosti právního ustanovení, jakož i rozporu doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem. Tato kritéria teleologického výkladu v dané věci nejsou splněna. Navíc zákonodárce v důvodové zprávě objasnil smysl a účel ustanovení § 159 odst. 3 a 4 insolvenčního zákona tak, že § 159 odst. 3 zakotvuje pravidlo, podle něhož v incidenčních sporech nelze pokračovat po skončení insolvenčního řízení, a § 159 odst. 4 upravuje výjimky z pravidla podle odstavce 3 (v incidenčních sporech dle odstavce 1 písm. a/ až c/ a e/ až g/ lze pokračovat po skončení insolvenčního řízení zrušením konkursu podle § 308 odst. 1 písm. c/ nebo rozhodnutím, jímž insolvenční soud vezme na vědomí splnění reorganizačního plánu, anebo rozhodnutím, jímž insolvenční soud vezme na vědomí splnění oddlužení).

33. Pro naplnění smyslu výjimek upravených v § 159 odst. 4 insolvenčního zákona je nezbytné zdůraznit, že je třeba je vykládat restriktivně a v žádném případě není přípustné je vykládat širěji za limity nastavené smyslem a účelem dané normy, jak se snaží nastítnit dovolatelka, jež považuje za podstatné hledisko důsledků vyvolaných insolvenčním řízením, nikoli procesní formu rozhodnutí insolvenčního soudu. K restriktivnímu výkladu výjimek srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. prosince 2016, sen. zn. 29 ICdo 77/2014 (ústavní stížnost podanou proti tomuto rozhodnutí Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 13. února 2018, sp. zn. IV. ÚS 1498/17), a tam uvedený rozsáhlý přehled judikatury Nejvyššího soudu a Ústavního soudu.

34. Nejvyšší soud nesdílí ani názor dovolatelky, že zastavením incidenčního sporu bylo porušeno její právo na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť dokončení incidenčního sporu má zásadní význam pro její právní postavení. Ustanovení čl. 36 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod totiž poskytují zákonodárci prostor pro uvážení, jak s přihlédnutím k zvláštnostem insolvenčního řízení zajistit co nejvyšší míru sladění často protichůdných individuálních zájmů insolvenčních věřitelů takovou úpravou jejich procesních oprávnění, aby byl naplněn jeho účel podle § 1 insolvenčního zákona. Insolvenční řízení je řízením specifickým, ústavnost jehož úpravy je nutno hodnotit jako jeden celek, byť tvořený jednotlivými a v různých fázích na sebe navazujícími řízeními, tedy nikoli jako pouze jako soubor procesních úkonů, rozhodnutí a dílčích řízení, probíhajících v jeho rámci. K tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. února 2014, sp. zn. I. ÚS 3271/13, náleží Ústavního soudu ze dne 11. července 2017, sp. zn. Pl. ÚS 23/14, uveřejněný pod číslem 283/2017 Sb., a náleží Ústavního soudu ze dne 7. listopadu 2017, sp. zn. Pl. ÚS 33/15, uveřejněný pod číslem 422/2017 Sb.

35. Řečené platí v dané věci tím spíše, že jde o řízení o žalobě na obnovu incidenčního sporu, která je mimořádným opravným prostředkem, jenž slouží k tomu, aby mohl být znovu projednán pravomocně skončený spor, jestliže tu jsou skutečnosti, rozhodnutí nebo důkazy, pro které původní rozhodnutí o věci samé z hlediska správnosti a úplnosti skutkových zjištění a skutkových závěrů nemůže obstát. K tomu viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. října 2018, sp. zn. 33 Cdo 5222/2017. Judikatura dovolacího soudu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. dubna 2004, sp. zn. 26 Cdo 645/2003, ze dne 30. května 2007, sp. zn. 26 Odo 1195/2005, či ze dne 24. ledna 2011, sp. zn. 33 Cdo 3502/2009 – ústavní stížnost podanou proti tomuto rozhodnutí odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 20. dubna 2011, sp. zn. IV. ÚS 966/11) i právní teorie (srov. Občanský soudní řád, Komentář, C. H. Beck, 7. vydání 2006, II. díl, str. 1190 a 1191 či Doležilek, Jiří. § 228 Důvody obnovy řízení. In: Svoboda, Karel, Smolík, Petr, Levý, Jiří, Doležilek, Jiří a kol. Občanský soudní řád. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 1003-1008.) je dlouhodobě ustálena v závěru, že žaloba na obnovu řízení je právním institutem, jehož pomocí lze dosáhnout nápravy ve věci, v níž nebyl skutkový stav v původním řízení zjištěn úplně nebo správně. K otázce povolení obnovy řízení za situace, kdy určitá podstatná skutečnost nastala po vyhlášení rozsudku soudu, lze odkázat také na stanovisko občanskoprávního kolegia bývalého Nejvyššího soudu ČR ze dne 8. září 1982, sp. zn. Cpj 67/82, uveřejněné pod číslem 2/1983 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. května 2011, sp. zn. 21 Cdo 1920/2009 (ústavní stížnost podanou proti citovanému usnesení odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 15. listopadu 2011, sp. zn. I. ÚS 2350/11).

36. Na základě (i) takto ustaveného judikatorního rámce lze souhlasit s úvahou odvolacího soudu, že ustanovení § 159 odst. 3 a 4 insolvenčního zákona je třeba aplikovat též pro řízení o žalobě na obnovu incidenčního sporu jako mimořádného opravného prostředku.

37. Jelikož právní posouzení věci, na němž rozhodnutí odvolacího soudu spočívá a které bylo dovoláním zpochybněno, je správné, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání žalobkyně zamítl jako nedůvodné (§ 243d odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).

Další články:

- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)
- [Dokazování](#)
- [Bolestné](#)